

Аксона (днесъ Aisne), на границитѣ на земитѣ на ремитѣ, прѣминалъ прѣзъ нея по единъ мостъ и се расположилъ на дѣсния ѣ брѣгъ¹⁾, прѣдъ моста, на една височина, съ полѣгати склоноѣ по странитѣ и къмъ лѣжавието прѣдъ нея блато. Лагера на армията си оградилъ съ валъ 12 фута високъ, и ровъ 18 фута широкъ; а на лѣвия брѣгъ моста прикрилъ съ едно прѣдмостно укрѣпление, въ което турилъ 6 кохорти (3.000 души). Съ подобно расположение на двата брѣга на Аксона той 1) прикрилъ земитѣ на ремитѣ, суессонитѣ и едуитѣ, отъ които получавалъ храна, и 2) обезпечилъ собственитѣ си съобщения съ тѣхъ.

Скоро белгитѣ блокирали градеца Бибраксъ (днесъ Биеврѣ), който принадиѣжалъ на ремитѣ и се намиралъ на 8 римски мили (11 версти) прѣдъ Цезаря, като се опитвали да го взематъ съ пристѣпъ. Но били отблъснати, макаръ и много трудно, отъ малобройния гарнизонъ, а на другия день, когато Цезарь испратилъ въ помощъ на Бибраксъ нумидийцитѣ, критскитѣ стрѣлци и болярскитѣ си прашници — тѣ разорили околноститѣ и се расположили на лагеръ на обширното пространство срѣщу Цезаря, на 2 мили (около 3 версти) отъ него²⁾.

Цезарь твърдѣ благоразумно рѣшилъ да избѣгва най напредъ общия бой съ по многобройнитѣ военствени и храбри белги, а да дѣйствува противъ тѣхъ само съ конницата си. Но като се удостоверилъ слѣдъ нѣколко дни, че спомагателната му галлска конница не била по

силитѣ ѣ трѣвало да възлизатъ до 60—70.000 души, безъ да се считатъ опълченята, испратени съ Дивичака.

¹⁾ Малко по долу отъ днешното селение Pontà Vaire на р. Евъ, близо до Краонъ.

²⁾ Съ дѣсния флангъ къмъ днешния Краонтъ, въ началото на юлий по римския календаръ (Наполеонъ I).

лоша отъ белгийската, той оставилъ въ лагера си 13-ия и 14-ия легиони, а другитѣ расположилъ въ боенъ рѣдъ прѣдъ лагера. Фронта му билъ прикритъ съ блатото, а за обезпечение на фланговетѣ си отъ обхода на белгитѣ, Цезарь издигналъ по двѣтѣ страни на височината, перпендикулярно къмъ линията на фронта на армията, по единъ валъ, дългъ около 400 крачки, съ ровъ и кули по крайщата и въоръжилъ тѣзи кули съ метателни орждия. Белгитѣ, които съ нетърпѣние очаквали да влѣзатъ въ бой, за да нанесжтъ на Цезаря, още въ самото начало, рѣшителенъ ударъ, сжщо се построили въ боенъ рѣдъ прѣдъ лагера си. Въ това положение и тѣ, и Цезарь доста дълго стояли въ бездѣйствие, очаквайки, щото противната страна да мине прѣзъ блатото, безъ обаче нѣкой отъ тѣхъ да ималъ намѣрение да го прѣмине. А между това конницата и на двѣтѣ страни влѣзла въ бой на пространството между двѣтѣ армии. Успѣха въ него окончателно останалъ на страната на Цезаревата конница, и тогава Цезарь, като видялъ, че белгитѣ не прѣминуватъ блатото, въвелъ армията си обратно въ лагера. Белгитѣ, като намѣрили на Аксона, по долу отъ Цезарева лагеръ, бродове, испратили на лѣвата страна на тѣзи рѣка часть отъ силитѣ си, за да взематъ съ пристѣпъ прѣдмостното укрѣпление и да завладѣятъ моста на Цезаря, или пъкъ — въ случай на несполука — да разорятъ, поне, земитѣ на ремитѣ, отъ които Цезарь получавалъ храна. Като се научилъ, че белгитѣ прѣминуватъ прѣзъ Аксона, Цезарь веднага миналъ на лѣвата страна на рѣката съ легко-въоръженнитѣ нумидийци, стрѣлцитѣ и прашниците си, бързо отишълъ срѣщу белгитѣ, неочаквано и стрѣмително ги нападналъ тъкмо когато

